

Kolombiyalı Yoldaşlardan Mesaj Var: İsyan Etmek İçin Daha Fazla Sebep!

16.05.2021 • Kolombiya Devrimci Komünist Grubu (GRC), Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün notu: Aşağıdaki deklarasyon son günlerde toplumsal çelişkilerin kızıştığı Kolombiya’da Bob Avakian’ın önderliği ve yeni komünizm ile gerçek bir devrim hareketi inşa eden **GCR/Grupo Comunista Revolucionario, Colombia (Kolombiya Devrimci Komünist Grup)** tarafından kaleme alınmıştır. İspanyolca yayımlanan bildirinin çevirisi sitemize bir okur tarafından iletilmiştir.

Bizler bu metni kaleme alırken, Kolombiya’da 28 Nisan’da başlayan ulusal grev ve de facto kuşatma ile cebelleşme hali devam ediyor.... Faşist eylemleri her geçen gün artan Duque rejimi (“Uribatonun” yani önceki Kolombiya başkanı Uribe’nin rejiminin ardılı) ülkenin belli başlı şehirlerini güdümlemlerindeki sosyal tabanları ve paramiliter güçleriyle harap ederlerken polis ise zincirlerinden boşanmışçasına tüm gücünü silahsız protestocular üzerinde kullanıyor.

Vandalizm ve terörizm maskeleri altında halk hareketlerini kriminalize edenler bir yanda, asıl suçlu olan eski başkan Álvaro Uribe ve partisi Centro Democrático (Demokratik Merkez Partisi) diğer yandan, protestoları “mini çapulcu devrimi” olarak niteliyor ve protestoculara saldıran katil polis güçlerine koşulsuz şartsız destek çağrısında bulunmanın yanında, zor yoluyla, kesintisiz askeri müdahale için de çağrı yapıyorlar. Anlaşıyor ki daha da büyük bir katliama hazırlanıyorlar!

12 gün önce başlayan protestoların bilançosu ağır; 50 civarı ölü ve ciddi bir bölümü ağır yüzlerce yaralı, kadın göstericilere yönelik çokça taciz, tecavüz eylemi, yüzün üzerinde kayıp ve

binin üzerinde kanunsuz gözaltı ve gözaltı sırasında işkence vakası rapor edildi.

200'den fazla şehir ve kasabada etkili olan protestolar en güçlü olarak ülkenin güneybatısındaki Cali ve özellikle siyah nüfusun yoğun olduğu varoşlar, Agua Blanca ve Siloé (1985'de ordunun zalimce M-19 üyelerini ele geçirmek için saldırdığı bölge) bölgelerinde çok etkili bir biçimde sürüyor.

Komşu eyalet Cauca'nın "Minga" (protesto hareketi) yerlilerinin protestocuları desteklemek için uzattıkları yardım eliyle birlikte ülkenin güneybatısındaki elitlerin ırkçılığı da iyice azdırılmış oldu.

Yüzbinlerin spontane ve efektif bir şekilde mobilize olması, milyonların sistemin işlediği suçlara olan öfkesi şiddetli baskılara ve halka karşı verilen bu savaşa rağmen bastırılamadı. Hatta tam tersine mevcut vaziyet halkın farklı kesimlerinde, bu korkunçlukları üreten sisteme bir son vermeye yönelik kıvılcımları ateşledi.

Potansiyelinin altında da olsa, devrimci komünist hareketin de bu kitle hareketine katılmak suretiyle yoğun basılı bildiri dağıtımı, afişleme ve **devrim daha azı değil için** çağrı yapma eylemleri oldu.

İsyanın büyüklüğü ve artan etkisi, protestoların çıkış noktası ve niteliği hakkında pek çok yeni çıkarımın tohum vermesini sağladı ancak görüyoruz ki bunlardan pek azı gerçeği yansıtıyor. Öte yandan toplumu ilgilendiren temel konularda ise kafa karışıklıkları arttı. Tüm bu gerçeklikler, mücadelenin tam da ortasında, durumu daha iyi değerlendirmeyi sağlayacak faktörleri tartışmak, örgütlü yahut değil mücadele eden kitlelerin bilincine katkı yapmak ve gelecekteki mücadeleler için dersler çıkarmak amacıyla, daha geniş (kapsayıcı, açıklayıcı) bir bakışla ve gerçek bir devrim için çalışabilmek adına gerekli kılıyor;

-Öncelikle buradaki asıl mesele fakir halkın sırtına yüklenen ekstra vergi yükü yahut toplumun iki kesiminin bir sokak savaşında karşı karşıya getirilmesin üstündedir. Bu mesele aynı zamanda bir tarafta polisin meşru şiddet tekeline yaslanarak sivil halk üzerinde uyguladığı orantısız şiddet, ve diğer tarafta "önlerine gelen her şeyi yok eden ihmalkarların" da ötesindedir, ki hükümet ve şürekasının öne

çıkardığı komplo teorisyenleri protestocuların “yasadışı örgütler” (uyuşturucu kaçakçıları, FARC (revizyonist gerilla grubu) veya Venezüella ve Küba devletleri tarafından finanse edildiğini söylemekten geri kalmıyor.

-Sayısı azımsanamayacak pek çok analiz sorunları belli bir oranda tespit edip önümüze sermeyi başardı; Yoksulluk seviyesindeki korkunç artış, orta sınıfın çöküşü, işsizlik, açlık, gençlerdeki umutsuzluk, ve ayrıca pandemi sürecinin hükümet tarafında olabildiğince kötü yönetilmesi. Tüm bunlar ülkeyi kasıp kavuran bu halk hareketine neden olan sebeplerin başlıcaları. Uzun zamandır süregelen hoşnutsuzlukların birikimi insanlarda vergi zammı gibi hafif sayılabilecek bir provokasyonun öfkeli bir halk hareketine dönüşmesini kaçınılmaz kıldı. Tüm protestoların en ön saflarında gençleri görüyoruz. Resmi verilere göre ülkedeki 10.9 milyon gencin üçte biri eğitim veya iş hayatından mahrum durumda. Sadece Bogotá’da pandeminin de etkisiyle bu durumdaki gençlerin oranı ikiye katlandı ve bugün 665 bini buldu. Başkentteki genç işsizlik oranı %29.9! Binlerce genç ya işini kaybetti ya da anne babaları işsiz kalıp onlara finansal destek sağlayamadığı için eğitimlerini yarıda bırakmak zorunda kaldılar. (Gazeteci Juan C. Florez’den alınmıştır.)

-Birkaç ay evvel belirttiğimiz üzere “Pandemi halkın büyük çoğunluğunun yaşam kalitesini kötü etkilemekte, 2020 yılında yoksulluk %6.8 artıp %42.5’a ulaştı” ve pandeminin yönetim şekli bu durumun ancak daha da kötüye gitmesini sağladı. Halkın üstündeki baskı ara vermeden artarak devam ederken, kitlelerin bu isyankar cevabı “pandemi’ arasından önce zaten kötü olan duruma olan tepkinin bir devamı niteliğindeydi. 21 Kasım 2019 ve 21 Şubat 2020 arasındaki 3 aylık süreçte onlarca şehirde 24 ayrı “isyan günü” tertiplenmişti. Çali ve Samaniego’daki katliamlar ağustos ayında protestoların kaldığı yerden devam etmesini sağladı, ardından Javier Ordoñez’in polis tarafından öldürülmesi 9 ve 10 Eylül’de başta Bogotá olmak üzere yeni bir ayaklanmaya neden oldu. Devlet tüm zalimliğiyle 13 genci öldürünce (ki daha mart ayında Bogotá’daki Modelo hapishanesinde 23 kişi öldürülmüştü) **çelişkilerin yoğunlaşması ve Kolombiya toplumundaki ve “fay hatlarındaki” çatlaklar Kolombiyalı kitlelerin meşru ve muazzam bir kitlesel ayaklanmaya adım atabilecekleri bir seviyededir.**

-Kolombiya toplumunun içinde bulunduğu çelişkilerin yoğunlaşması halini bugünkü sistemle halkın tamamının yararına çözebilmenin imkanı yoktur. Bugünün sistemi toplumda çatlaklar ve kırılmaları sadece yüzeysel ve göz ardı edilebilecek şekilde değil, toplumun temellerini sarsacak şekilde arttırmaktadır:

- Aşırı fakirleşme, işsizlik ve insanlardaki ahlaki ve entelektüel gerileme
- Halka karşı savaş, katliamlar, zorla yerinden etmeler ve gençlerin kriminalize edilmesinin artışı
- Yerli halk ve siyahların ayrımcılığa ve baskılara uğraması ve her şekliyle ırkçı ve yabancı düşmanı tutumlar
- Kadınların alçaltılması, nesneleştirilmesi ve ataerkiye boyun eğdirilmesi ve tüm cinsel yönelimi farklı kişilere karşı baskı
- Bilimsel ve eleştirel düşüncüyü boğma ve cezalandırma çabası ve her türlü bağnazlık övgüleri
- Emperyalizmin tahakkümü, gıda bağımlılığı ve imparatorluk savaşları
- Doğal çevrenin yağmalanıp yok edilmesi.

Yüzeyselden kurtulup daha derinlemesine bakabilirsek ülkedeki gerçek krizi ve oluşturduğu irili ufaklı çatlakları fark etmek mümkün olacaktır.

Kitlelerin bazı bölümlerinde, özellikle kadınlar ve gençler arasında aktif bir karşı duruş ve gericiliğe karşı mücadele geliyor. Halen daha ülkede şu anda devam eden şiddetli protestoların ötesinde genel bir isyan tertip edecek bir durum olmasa da binanın dış yüzeyindeki çatlaklar her geçen gün daha belirgin bir hal alıyor. Binanın her çatlağının mücadelesi ve eğer temelde çok daha farklı ve iyi bir toplumu inşa etme amacıyla bir ilmek halini alabilirse o zaman bu devrimci dönüşüm için gerçek bir potansiyel anlamına gelir.

Hakim sınıflar arasında ABD'nin bölgedeki egemenliğine yol açan, Kolombiya gibi bir ülkenin (emperyalizmin emri altında, çarpık ve düzensiz bir ekonomi modeline sahip bir ülke) nasıl yönetilebileceği üzerine yoğun bir mücadele gerçekleşiyor. Álvaro Uribe'nin şekillendirip günümüzde Iván Duque Márquez'in yönettiği rejim güçleri, sözde kontrol mekanizmalarına karşın devlet üzerinde neredeyse kesin bir kontrole

sahipler. Toplum gözündeki meşruiyetleri azalmasına karşın halen ciddi bir kesim tarafından destekleniyor, üzerine faşist güç sahipleri, polis gücü ve askerler tarafından da arka çıkılıyorlar. Kitlelerini iktidarı hedefleyen muhtemel hareketleri şiddet kullanarak karşılamak amacıyla konsolide ediyorlar. Neye mal olursa olsun iktidarda kalmak için hazırlıklarını yapıyorlar.

“Radikal bir değişim olacak” diyebiliriz, ancak bu değişim özgürleştirici olacak mı? Yoksa köleleştirici mi olacak? Gerici mi olacak devrimci mi olacak? Toplumsal çelişkilerin keskinleştiği bu noktada değişimi özgürleştirici olarak gerçekleştirmek için daha ciddi ve hızlandırılmış bir hazırlık gerekiyor. Ve şu an da öylesi bir zamandayız. GCR’de (Devrimci Komünist Grup-Kolombiya) iyi organize olmuş güçlerimizle şeylerin temeline her zaman daha bilimsel metotla ve Bob Avakian’ın geliştirdiği yeni komünizmin yaklaşımıyla yaklaşıyoruz. Hem kendimizi hem çeperimizdekileri ve sahayı hızla gelişebilecek değişimlerin eşiğinde, zorunluluklara sadece burada yerel ölçekte değil aynı zamanda dünya çapında da cevap verip bir devrim ihtiyacını karşılamak amacıyla hazırlıyoruz. Ve gerçek bir devrim için sizler de bize katılmalısınız!